

A KUTYA VIGAN UGATVA FUTOTT. (Lásd a 252. lapon.)

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés, képekkel. —

KOSÁRKÁVAL a karján, vígan dalolgatva indult Etelka a kertbe virágot szedni. A mint a ház sarkán befordult, egyik nyitott ablakon pillantott be s az ablak mellett egy fiut látott, ki előtt nyitott könyv feküdt; de a fiu nem a könyvbe nézett, hanem kedvetlen arcczal bámult föl az égre, mintha a felhők járását tanulmányozná.

— Ejnye Aladár, már megint nem tanulsz, hanem a levegőbe bámulsz, szólt Etelka. Igazán lusta egy fiu vagy.

— Azt teszem, a mi nekem tetszik, felelt Aladár.

— Az nem egészen úgy van, legalább nem úgy kellene lenni, mert azt kellene tenned, a mit mamácska és a nevelő ur mondanak. De hát szeretném tudni, min gondolkoztál el olyan nagyon.

— Azt te nem érted. Szeretném, ha messze volnék innen . . .

— Ejnye, miket beszélsz! Szép dolog, hogy elkivánczol a szülei háztól!

— Mondom, hogy te azt nem érted. Ti leányok szerettek itthon ülni, de nekünk fiuknak nem az kell. A hány ismerősöm és jó barátom van, mind a városban, a legtöbb épen Budapesten jár iskolába, én pedig itt egymagam unalmaskodom ezekkel a könyvekkel, még csak lapdáznom sínes kivel.

— De hiszen itt vagyunk mi, én meg Zsuzsika.

— Gyönyörű játszótársak ilyen magamforma fiunak, a ki már gimnazista. Nem hiába mondta Kálmán, hogy afféle finnyás kisasszony vagyok és majd mindenki

nevetni fog rajtam, mert leányok közt vagyok mindig.

— Kálmán mihaszna rossz fiu, nagyon jól tudod és elég hiba, hogy hallgatsz a szavára. Ha neki olyan áldott jó mamája volna, mint a miénk, akkor ő sem merne úgy beszélni és ő is örvendene, ha otthon lehetne, mint te. Jól tudod, hogy mamácska azért nem ereszt téged a többi fiukkal a városba iskolába, mert minduntalan betegeskedel s ott nem viselnének rád olyan jól gondot; bizony nem szép, hogy ilyen hálátlanul gondolkozol, mikor mamácska mindent megtesz a javadra.

— Meg, csak épen azt nem, a mit én kívánok, szólt Aladár duzzogva. De hát te azt nem érted, mondtam már. Minden ismerősöm csufol, gúnyol. Oh, szeretnék cserélni még Kálmánnal is.

Épen e pillanatban egy szelid, de komoly arczu férfi közeledett a kert felől; Etelka távozni készült.

— Szaladok, mert még én is tartóztatlak a tanulásban, pedig fogadni mernék, hogy még nem tanultad meg a leczkédet.

— Nem hát, nem is tanulom, csak azért sem. Hiába jön a nevelő ur, semmit sem fogok fölmondani. Csöppet sem törődöm vele, akármit mond. Majd én még tanulásal is gyötröm magamat. Kálmán nem tanul semmit, mégsem történik semmi baja.

— Most hamarjában talán nem, de majd megbánja később, szólt ekkor a nevelő, ki épen ekkor érkezett oda. Kedves Aladár, bizony nem hittem volna, hogy épen Kálmánt fogod mintaképnek választani, a legtunyább, leghaszontalanabb fickót az egész környéken. Ezen valóban

csodálkozom, mert kell már annyi eszednek lenni, hogy ne kívánj Kálmánhoz hasonlónak lenni.

— Már pedig én kívánok, felelt Aladár durczásan. Ő tehet a mit akar, mehet a hova neki tetszik, mamája nem bánja, ha egész nap odajár is. És nem kell holmi latin nyelvtannal, meg más ilyen borzasztó dolgokkal kinlódnia.

— Nem tanul, az igaz, szólt a nevelő komolyan, rakonczátlankodik is kedvére, az is igaz, de hogy azért nagyon boldog-e, nem tudom. Az iskolából kicsapták s itthon anyja nem ér rá, hogy sokat foglalkozzék vele, ő pedig annál több gondot okoz anyjának, mert soha sem tudhatni, hol keveredik valami gonosz csínybe. No de ne törődjünk vele, neked ugy sem játszótársad. Lássuk, megtanultad-e már a leczkédet.

— Nem tanultam meg... egy betűt sem tudok belőle... oh, olyan borzasztó ez a tanulás.

— Ah, már megint borzasztó? No jól van, ugy látom, ma már ugy is hiába erőltetném a dolgot, tehát hagyjuk abba. És ha nem tanulunk, akkor legalább tegyünk egy jó sétát. Erre jót fogsz aludni s holnap talán nem lesz olyan borzasztó a tanulás.

Aladár kissé szégyenkezve bámult maga elé. Ha a nevelő keményen megpirogatja, akkor nagy kedve telt volna a daczolásban, de így hamarjában nem is tudta, mit tegyen, csak röstelte hanyagságát.

— Igen, holnap megtanulom, nevelő ur, mondá végre. Ma is megtanulhattam volna... de olyan haragos voltam...

— No's, majd meglátom, jóvá teszed-e holnap. Már sokszor ígérted.

Az már igaz, hogy sokszor ígérte, de megtartani bizony csak ritkán tartotta meg. Ki is fáradt mellette már vagy három nevelő s alig pár hét mulva mind odább ment, nem birva a makacs, hanyag fiuval. A mostani nevelője valamivel jobban boldogult vele, de ugyancsak sok türelemre volt szüksége, mert Aladár azt hitte, mindennek ugy kell történni, a mint ő akarja. Atyja már nem élt, anyja pedig nagyon féltette Aladárt, kinek testvérbátyja nemrég halt meg; Aladár is gyöngye fiu lévén, anyja nem bocsátotta őt el a háztól, hanem otthon taníttatta, csakhogy ez nem valami jól ment, Aladárnak mindig épen arra volt kedve, a mit nem engedtek meg neki. Mikor ismerős fiukkal találkozott, a kik elbeszéltek iskolai életöket, akkor ő is vágyakozott oda; mikor meg valami pajkos csínyről hallott vagy olvasott, neki is affélére támadt kedve, és haragudott, hogy neki mindig szépen csöndesen kell magát viselnie, nem vihet végbe olyan garázdálkodásokat, mint Kálmán, sőt most már azt is megtiltották, hogy Kálmánnal pajtáskodjék, pedig más nincs is senki a faluban. Kálmánt pedig ő a legderekabb fiunak tartotta és eltökélte, hogy akármit beszélnek, ő nem mond le jó pajtásáról.

A mama és a nevelő maguk is látták, hogy jó volna, ha Aladárnak valami jó pajtása volna, akivel szabad óráiban játszhatnék, a tanulásban pedig versenyezhetne. Mert leánytestvérei persze nem voltak mindenben hozzávalók, mást tanultak, mással foglalkoztak. A nagyobbik, Etelka, kedves, szelid, okos leány volt s

Aladár őt szerette és reá hallgatott leginkább, míg Zsuzsika, a fiatalabbik, valóságos eleven kis ördög volt, erős, virgoncz, mindig jó kedvű s ha Aladár savanyu képeket vágott, Zsuzsika rögtön kész volt valami hamis tréfával és mert egészséges, erős volt, nem is félt egy csöppet sem Aladártól. Ő mindig csak nevette Aladár duzzogását, míg Etelka résztvevőleg szeretett segíteni a fiun, még mikor nem is volt igaza. Így hát persze Aladár Etelkát szerette jobban és ha már panaszkodott, neki panaszolta el bajait.

Mialatt most Aladár a nevelővel sétára indult, Etelka a kertben meglátogatta virágait, aztán visszatért a házba; épen az ajtóban találkozott a postással. A csendes faluban ez nagy esemény volt, mindig örültek, ha látták, mert levelet hozott valami kedves rokontól vagy ismerőstől. Etelka sietett a postáshoz és magavette át a levelet, aztán sietve vitte be a szobába mamájához.

— Levelet hoztam, kedves mama! Valjon kitől lehet? Nézttem az írást, a bélyeget, de nem tudom kitalálni.

A mama kezébe vette a levelet.

— Oh tudom már, mondá. Fontos levél, kivált Aladárra nézve. Csak az a kérdés, jó hír van-e benne, vagy sem.

Etelka ugyancsak kíváncsi lett, mert minden nagyon érdekelte, ami Aladárra vonatkozott. Tudta azonban, hogy nem illik kérdezősködni és így beérte azzal, hogy a mama arczát fürkészszze a levél olvasása alatt. A mama pedig, a mint a levelet elolvasta, elégedetten mosolygott, tehát bizonyosan jó hír volt a levélben.

— Kedves leányom, szólt aztán a

mama, ha meglátod valahol a nevelő urat, mondd neki, hogy kéretem, jöjjön be hozzám.

A leányka sietett ki s épen ekkor tértek meg a sétáról a nevelő és Aladár. A fiu most még durczásabb volt, mint bármikor. Etelka tudatta a nevelővel a mama izenetét, aztán Aladárnak sugta meg, hogy valami jó hír vár reá, bizonyosan valami kellemes meglepetést kap. Ez nem volt semmi ritkaság, mert a jó mama sokszor szerzett örömet gyermekeinek; gazdag is volt, tehette.

Mialatt ők ketten azon tanakodtak, mi lehet az a meglepetés, bent a mama a nevelővel tanácskozott.

— Nevelő ur, itt a válasz Elek bátyámtól. Jó hirt küldött, Andor pár nap mulva itt lesz.

— Ennek valóban örvendek, föltéve persze, hogy Andor csakugyan olyan derék fiu, a milyen a hire.

— Oh, abban nincs semmi kétségem. Ismerem őt magam is, Elek bátyám pedig azt írja, hogy a fiu az utóbbi években még derekábban fejlődött. Nem is szívesen bocsátja el magától, de megteszi, félig az én kedvemért, félig meg azért, mert Andornak egészségére fog válni a jó falusi levegő. Biztosítottam bátyámat, hogy tanulmányaiiban Andor nem fog itt elmaradni.

— Arról én felelek, szólt a nevelő. És remélem, Aladár is mindjárt nagyobb kedvvel fog hozzálátani, ha a komoly munka után lesz kellemes mulatsága is. A legfőbb pedig az, hogy végre nem fogja keresni annak a vásott Kálmánnak a pajtásságát. Mert meg kell vallanom, azt hiszem, bár-

menny
találk
rossz p
—
mulik.
Aladár

M
Aladár
mikor t
—
dok. Pá
érkezik
hanem e
fog lak

mennyire tiltjuk is, Aladár titkon mégis találkozik Kálmánnal; pedig az ilyen rossz pajtáság veszedelmes.

— No's, a veszedelem nemsokára elmulik. Ha itt lesz Andor, könnyü lesz Aladárnak a választás Andor és Kálmán

közt. És ha Andort megszerette, nem fogja többé szeretetni régi rossz pajtását.

— Magam is bizom benne.

— Tudom, örülni is fog neki. Andor alig fél évvel idősebb, éppen összeillenek. Magam fogom neki a jó hirt megmondani.

... NYÁJAS SZÓVAL CSITITGATTA. (Lásd a 246. lapon.)

Mikor ozsonnára mind összegyűltek s Aladár már nagy kíváncsisággal leste, mikor tud meg valamit, a mama így szólt:

— Kedves gyermekeim, jó hirt mondok. Pár nap mulva kedves vendégünk érkezik, tulajdonképen nem is vendég, hanem egy kedves rokon, a ki ezentul itt fog lakni nálunk.

— Ki az? Hogy hívják? kérdék Etelka és Zsuzsika.

— Andor a neve, a ti unokatestvéretek. Emlékezhettek, hogy néha beszéltem róla, Elek bácsi derék fiáról. Remélem, szeretni fogjátok.

— Hogyne! szólt Etelka. Hiszen rokonunk, aztán derék fiu.

— Ha csakugyan olyan derék fiu, szólt a hamis Zsuzsika, akkor én is szeretni fogom, nem boszantom, mint Aladárt.

— Azt rosszul teszed, hogy Aladárt boszantgatod, szólt a mama.

— De mamácska, hiszen csak tréfából szoktam tenni, de ő mindjárt megharagszik. Tréfáljon vissza, én nem haragszom meg érte. Ni, most is, mikor mi mindnyájan örülünk Andornak, milyen savanyu arcot csinál. Bizonyosan vadalmába harapott kalács helyett, hahaha!

Csakugyan, Aladár olyan mogorva, boszus arcot mutatott, hogy mindnyájan elbámultak.

— Valami bajod van, kedves fiam? kérdé a mama aggódva. Talán beteg vagy?

— Nem vagyok beteg.

— Hát akkor miért csinálsz olyan szomorú képet? Azt hittem, nagy örömed lesz, hogy Andor idejön hozzánk s lesz egy jó pajtásod.

— Kell is nekem, felelt Aladár durcúsan. És sokáig marad itt?

— Remélem. Addig marad, a míg jól érzi magát köztünk, ez pedig leginkább töletek függ; ha szeretni fogjátok, ő is megszeret.

— Oh, én jó pajtás leszek vele, szólt Zsuzsika. Csak ne legyen olyan mérges és haragos, mint Aladár. Jaj de jó lesz, ha lesz valaki, a kivel kedvemre fogok játszhatni!

Aladár nem szólt, hanem fölugrott és a pámlagra vetette magát; aztán keserves zokogásban tört ki, mintha valami rettenetes szerencsétlenség érte volna.

Ezen már aztán nemcsak bámultak, hanem meg is ijedtek.

— Mi a bajod? Mi lelt? Miért sírsz? kérdezték mindnyájan.

De Aladár csak nem felelt. A jó mama nem tudván mire magyarázni a dolgot, megölelte, nyájas szóval csitítgatta, (Lásd a képet a 245 lapon.) de mind hiába; utoljára is a mama megharagudott és szobájába küldte Aladárt, ki itt aztán nem sírt többé, hanem daczos képpel ült az asztalhoz és bámult maga elé.

(Folytatása következik.)

A MARISKA BÁRÁNYKÁJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

GYÖNYÖRŰ tavaszi idő volt, erdő-mező visszhangzott a madarak dalától, a méhek vigan döngicséltek, minden és mindenki örvendeni látszott. Csak ott a domboldalon, a napfényben melegedő kis báránka nem örült, nem vigadott, hanem bágyadtan, betegen terült el a földön. Nem tudott a többi nyájjal legelni, lábán sem birt állani, úgy le volt soványodva, hogy siralom volt csak ránézni is.

Most pedig éppen hárman is nézték: a gazdag földbirtokos, a juhász, meg Mariska, a juhász kis leánya.

— Már biz ez nem igen marad életben, nagyságos uram, szól a juhász. Legjobb lesz levágni.

— Hát le kell vágni, felelt a földesur.

— Oh, szegény kedves kis báránka! kiáltott föl Mariska és majd sirva fakadt. Mért kellene mindjárt levágni! Csak beteg szegényke és ha valaki ápolná, gondját viselné, bizonyosan meg lehetne menteni.

— Azt hiszed, kis leány? szólta a földesur. No's, hát gyógyítsd, viseld gondját, a hogy tudod és ha megmented, akkor a tied lesz.

— Az enyém? Igazán, az enyém lenne aztán? szólta a kis leány, szinte kipirulva örömében.

— A mit én mondok, azt nem szükséges újra kérdezni, felelt a büszke földesur. Mondtam, hogy elviheted ezt a nyomorék bányánt; ha megmented, a te hasznod lesz.

Mariska nem mondatta ezt magának kétszer. Megköszönte szépen, mintha valami drága kincset, nem pedig egy haladkló kis bányánt kapott volna ajándékba. Gyöngéden, ovatosan emelte ölébe, betakarta köténykéjével, hogy a nap ne süssön bágyadt szeméibe; aztán olyan gyorsan, a mennyire csak birt, sietett vele haza.

— Édes anyám, édes anyám, nézze csak, mit hoztam! kiáltá már messziről.

— Ugyan mit?

Mariska letette a földre a bányánykát és elmondta, hogy jutott hozzá. De édes anyja épen nem örült meg neki.

— Már ezt bizony kár volt ide hoznod, édes lányom. Beteg állat ez, nem életre való, mi pedig szegény emberek vagyunk, elég a dolgunk és vesződésünk, nem hogy még ilyen fölösleges bajlódást vegyünk a nyakunkba.

— Oh anyáskám, majd én magam fogok vele bajlódni. Jaj, ha megmenthetném, ha szép kis bányánykám lenne, milyen nagy öröm volna az!

— Jól van no, kis lányom, ha már olyan örömed telik benne, hát majd én is segítek neked, hogy megmentsük, ha lehet.

Mariska kedves jó leányka volt, anyja tehát szívesen szerzett neki örömet. Sokat úgy sem szerezhették, mert szegény emberek voltak, Mariska atyja egyszerű juhász volt a földesur szolgálatában. Mariska már mindenben segített anyjának a ház körül, de mihelyt egy kis szabad ideje volt, szaladt bányánykájához, melynek a pitvarban puha fekhelyet csinált. És addig-addig ápolták, gondozták, míg a beteg állatka lassan-lassan erősödni kezdett s egy napon szépen lábra állt. Ezután már gyorsan haladt gyógyulása s pár nap mulva már kint szaladgált az udvaron, egy-két hét mulva pedig olyan gyönyörű virgonez bányányka volt, hogy párját kellett keresni.

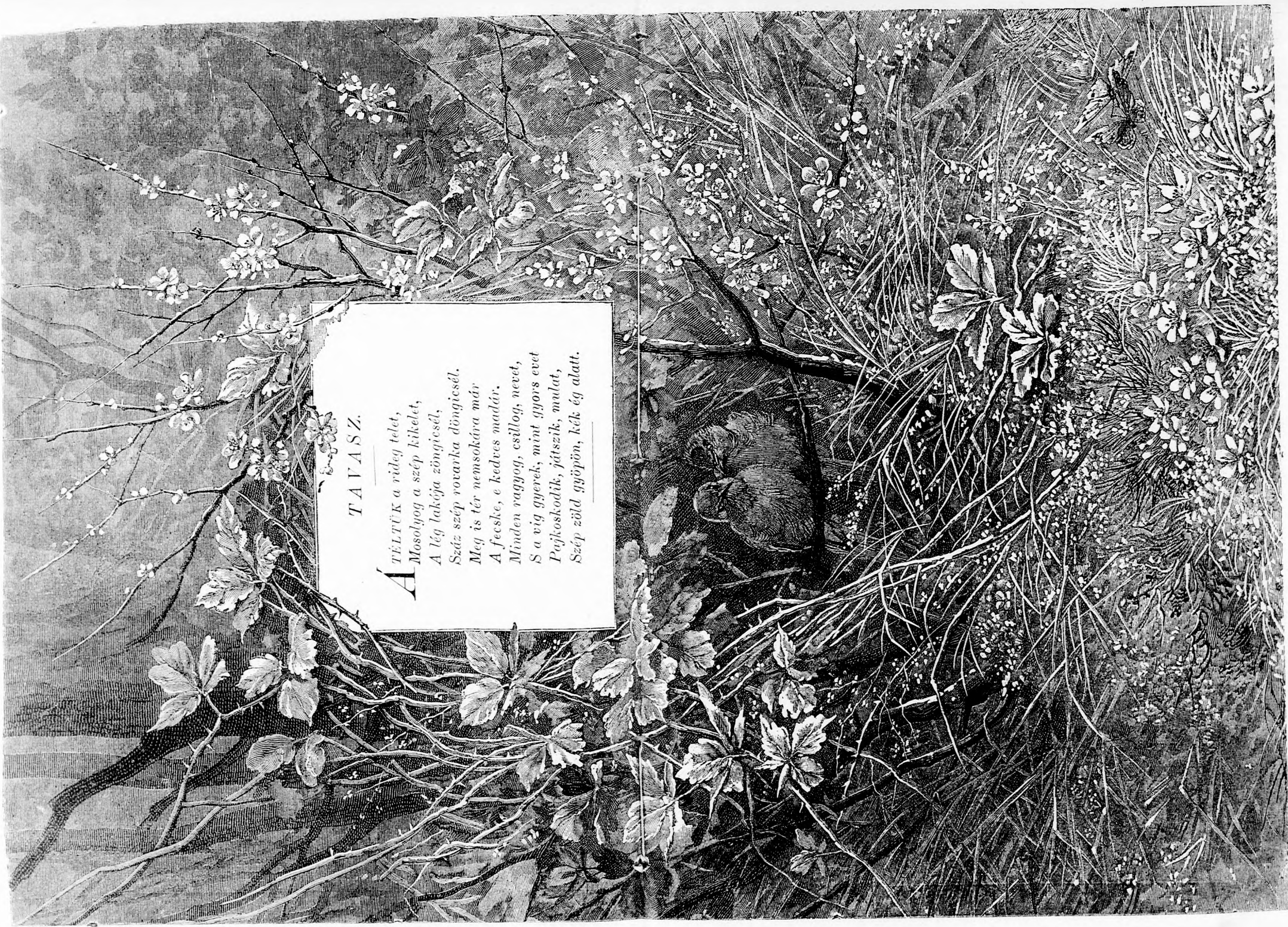
Volt öröme Mariskának, hogy ily pompásan sikerült a mentés és még inkább örült annak, hogy a bányányka igazán háladatosnak látszott megmentője iránt. Ugy ragaszkodott hozzá, mint valami hü kutyácska, mindenütt a sarkában járt, a kezéből evett és nem volt nyugta, ha Mariskát nem látta. Mikor a kis leánynak a szobában, konyhában volt dolga, akkor a bányányka szépen lefeküdt valamelyik sarokba és várt; és mikor aztán Mariska odaszólt, hogy mennek a kertbe, mezőre, akkor a bányányka fölugrott és vigan szökdecselve kísérte. Egész hire futott a faluban, s a gyermekek mindnyájan szinte irigykedtek a Mariska szelid bányánykájára.

Eljutott a hire a kastélyba is, Hedvighez, a földesur elkényeztetett leányához.

— Mindjárt megnézem, csakugyan olyan kedves-e az a bányányka, szólta Hedvig.

Aztán fölnyergeltette kicsike ponylovát és kilovagolt. Mert most épen a

(Folytatása a 250. lapon.)

TAVASZ.

ATÉLTÜK a rideg telet,
Mosolyog a szép kikelet,
A lég lakója zöngicsél,
Száz szép vararika döngicsél,
Meg is tér nemsokára már
A fecske, e kedves madár.
Minden ragyog, csillog, nevet,
S a vig gyerek, mint gyors evet
Pötykösödik, játszik, mulat,
Szép zöld gyöppön, kék ég alatt.

(Folytatás a 247. laphoz.)

lovaglásban telt kedve. Nemrég a fővárosban volt apjával s ott a városligetben lovagló nőket látott; mindjárt kedve kerekedett neki is erre a mulatságra és addig nem nyugodott, míg apja nem vett neki szép kis lovat, melyen csakhamar megtanult lovagolni. Mert a mit Hedvig akart, annak meg kellett történni, apja csupa szeretetből semmit sem tudott megtagadni egyetlen gyermekétől. Ebből pedig az lett, hogy Hedvig soha sem gondolt egyébre, mint a maga kedvtöltésére, szeszélyes, önző lett és akárhányszor kegyetlen is tudott lenni, csak hogy elérhesse, a mi egyszer eszébe jutott.

Most azonban még nem gondolt egyébre, csak épen hogy megnézzé azt a híres báránycát, melyről annyit beszéltek előtte.

Mihamar kint termett a mezőn, mert mondták neki, hogy Mariska épen kísértált kedvenczével. Csakugyan ott találta őket, a mint vígan játszadoztak.

— Hát ez az a híres bárány? szólt Hedvig büszkén. No lássuk, mit tud?

— Mit tud? Nem igen tud ez semmi különöset, kedves kisasszonykám, felelt Mariska illedelmesen. De azért én nagyon szeretem és a báránycám is szeret engem.

— Azaz hogy tulajdonképen az nem a te báránycád, szólt Hedvig sértő hangon.

— Nem az enyém? Hát kié volna?

— Az én atyámé.

— Oh, az bizony nem úgy van, Hedvig kisasszony. A nagyságos uré volt, de nekem adta, mikor már azt hitték, hogy úgy sem él meg. Én megmentettem és most az enyém.

— A tied addig, a mig én akarom.

De már ettől megijedt Mariska. Talán bizony mindjárt el is akarja venni ez a gögös Hedvig.

— Jőjj barikám, menjünk haza, szólt Mariska és megindult.

— A báránycáka nem tudta, hogy itt valami baj van s nagy jókedvvel ugrálta körül Mariskát, mialatt haza siettek. Hedvig utánok nézett, s így szólt magában:

— Azért is enyém lesz ez a báránycáka, én akarok vele játszani.

Nem is ment haza, hanem egyenesen a Mariskáék házához; még hamarabb ért oda, mint Mariska a báránycával.

Mariska anyja csodálkozott, mikor a lovas kisasszony beugratott az udvarra. Látta már sokszor, de nem gondolhatta el, mit kereshet a büszke Hedvig kisasszony az ő szegény házikójukban. Sietett eléje és segíteni akart neki, hogy leszálljon a lóról, de Hedvig kevélyen mondá:

— Nem szállok le, csak azt akarom mondani, hogy azt a báránycát még ma küldjék föl nekem a kastélyba. Megfizetem az árát.

A báránycát? De kedves kisasszonykám, nem akarjuk mi azt eladni.

— De én meg akarom venni, és azzal vége. Talán nem tudja, kivel beszél?

— Dehogy nem, drága kisasszony, és én bizonyosan szívesen kedvében is járnék, hiszen a nagyságos ur szolgálatában vagyunk, de hát a Mariska leányom anyyira szereti azt a kis állatot, hogy nem fog akarni megválni tőle.

— Nem akar! De mikor én akarom! kiáltá Hedvig mérgesen.

— Már bocsánatot kérek, kisasszonykám, de én a szegény gyermekemnek nem rontom el azt az egyetlen örömet. A kisasszonynak van játéka, mulatsága elég, ne kívánja Mariskától ezt a kis báránycát.

— Csak azért is kívánom. De éppen itt jön, beszélek vele magával.

Mariska éppen akkor jött be a báránycával az udvarra.

— Jőjj csak leányom, szólt anyja. Hedvig kisasszony meg akarja tőled venni a báránycát, jól megfizeti, hát felelj, oda adod-e?

— Nem adom, nem adom! felelt Mariska és feltékenyen megfogta a báránycát. Nem eladó és már mondtam Hedvig kisasszonynak, hogy a báránycát az enyém, és nagyon szeretem és nem adom oda senkinek.

— Nem adod? No, majd meglátjuk, szólt Hedvig fenyegető hangon. Még egyszer kérdelem, adod-e vagy nem?

— Nem, nem!

— Ezt megbánjátok! Majd megmutatom én nektek, mit nyertek vele.

És Hedvig, a ki nem volt szokva hozzá, hogy valami kívánságát megtagadják, dühösen nyargalt haza.

Másnap Mariska, a mint ismét báránycájával sétált, a kastélybeli cselédek egyikével találkozott, ki így szólt hozzá:

— No Mariska, te ugyan rossz fát tettél a tüzre, hogy daczolni mertél a kisasszonyunkkal. Most nem hagy békét a nagyságos urnak, kívánja, hogy csapja el atyádat a szolgálatból és addig duzzogott, sirt, míg a nagyságos ur meg is ígérte neki.

Mariska elsápadt. Arra nem gondolt, hogy Hedvig ilyen gonosz lehet, hogy így akarhasson boszút állani. Pedig nem lehetett kétség benne, hiszen Hedvig már tegnap fenyegetőzött.

— Oh istenem! Most én miattam szegény öreg szüleim elvesztik kenyerüket! zokogott Mariska. De nem... ezt nem engedem... inkább mindjárt odaviszem a báránycámat annak a gonosz Hedvig kisasszonynak... hiszen csak azt akarja. Ha megkapja, akkor bizonyosan nem gondol többé boszura.

Meg is indult rögtön a kastélyba. Szíve elszorult, mikor arra gondolt, hogy kedvencz báránycájától meg kell válnia, de nem habozott. Belépett Hedvig elé és mondta neki, hogy meggondolta a dolgot, elhozta a báránycát, kéri, ne haragudják.

— Így már jól van, szólt Hedvig gögösen. És mit kívánsz érte? Csak szólj, megfizetem.

— Oh, nem pénzért adom, nem is tudnék érte pénzt elvenni. Csak azt kérem, ne kergessék el szegény atyámat.

— Jól van, megbocsátok nektek, szólt Hedvig olyan nagylelkű hangon, mintha valami nagy bántódás esett volna rajta.

Mariska sietve távozott, mert már alig bírta elfojtani zokogását. Odakint még egyszer megölelte kedves báránycáját, aztán sirva haza szaladt. Hedvig látta a leányka bánatát, de csak mosolygott rajta s nem törődött vele.

Hedvig egy-két napig elmulatott a báránycával, aztán beleunt. Harmadnap, mert éppen nagyon szép idő volt, inkább volt kedve megint lovagolni. A szép nagy Bátor kutyát is magával hívta.

A kutya vigan ugatva futott a ló mellett (Lásd a képet a ezimlapon) s Hedvignek tetszett a lárma; de egyszerre elmúlt ettől a kedve, mikor kiérték a mezőre s ott egy pár nagy komondor neki rontott Bátorinak. Hedvig védelmezni akarta kutyáját, odaugratott és ostorkájával csapkodott; de ekkor a komondorok a lónak estek neki, a különben szelid lovacska megvadult és veszett futásnak eredt. Hedvig nem volt eléggé erős, hogy megfékezze s a következő pillanatban már kiesett kezéből a gyeplő is; bukóféiben a ló nyakába kapaszkodott s ez tovább vonszolta magával. Elveszettnek hitte magát.

Nem is volt közel senki, csak egy lányka, Mariska, a ki véletlenül épen szembe jött. Látta a veszedelmet és nem gondolt arra, hogy ellensége, megszmoritója az, kit a veszedelem fenyeget; arra sem gondolt, hogy ő maga gyöngye leányka s baj érheti. Elszántan a lovacska mellé ugrott, megkapta kantárját és kétségbeesett erővel fogta. A lovacska, mihelyt erősen fogták, rögtön szeliddé lett, pár lépésre ugyan még vonszolta Mariskát, ki elesett, de a kantárt nem eresztette; aztán megállott.

Hedvig egész testében reszketve bocsátkozott a földre és sápadtan, hebegve akart köszönetet mondani. De Mariska nem várt erre, hanem nyugodtan mondá:

— Sétáljon haza Hedvig kisasszony, majd én haza vezetem a lovacskát.

Hedvig lelke mélyében szégyenkezett. Bármilyen önző, szeszélyes volt, nagyon jól érezte, mily igazságtalanságot követett el a szegény leánykán s ez mily nemesen fizet vissza. Az egész uton, mig

hazaért, mindig ez a gondolat járt a fejében:

— Ez a Mariska akármilyen szegény, mégis sokkal különb, nemesebb, mint én. . . oh, én igazán gonosz voltam.

Mariska otthon minden dicsekvés nélkül egyszerűen beszélte el szüleinek a történeteket, mikor egyszerre fölnyílt szegényes szobácskájok ajtaja és legelőször a kedves báránka ugrott be, nagy örömmel szaladva egyenesen Mariskához. Utána pedig Hedvig lépett be és őszinte hangon mondá:

— Kedves Mariska, visszahoztam báránkádat s nagyon, de nagyon szégyenlem, a mit veled tettem. Boecsáss meg és legyünk ezentúl jó barátok!

Mariska tiszta szívből megbocsátott s a gazdag Hedvig és a szegény Mariska azután igazi jó barátok lettek. A báránkával együtt játszottak s Hedvig ez időtől fogva nem az önző szeszélyekben kereste kedvét, hanem igyekezett jó és kedves lenni, nehogy azt mondhassák, hogy Mariska mégis csak különb leányka mint ő.

TALÁLÓS MESÉK.

Szaladt, szaladt egy nyul s ezt egy vak meglátta.

»Fogjátok el frissen!« egy néma kiáltja.

Utána iramlott s elfogta egy sánta.

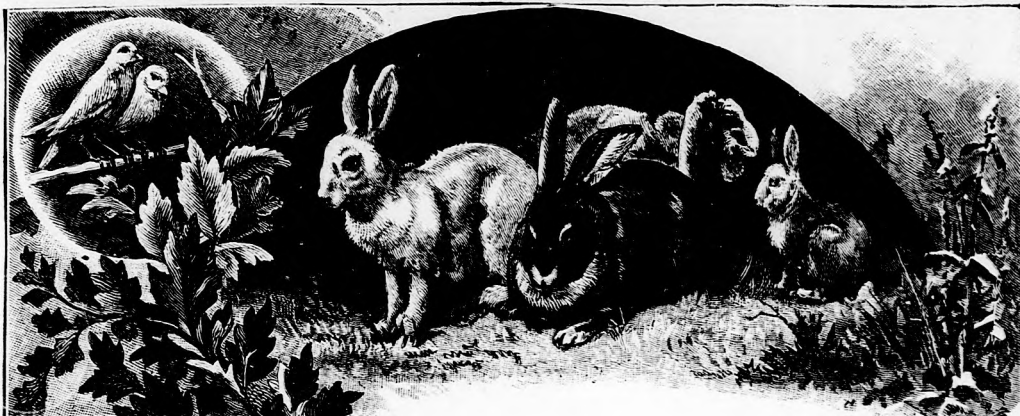
Gondolj jól utána, aztán mond meg: mi a?

Egy jó nagy hazugság.

*

A szőlő mi körül terem?

Maga körül.

A MI HÁZI BARÁTAINK.

— Egy öreg állatbarát tanácsai. —

TUDOM, sokan vannak a »Kis Lap« olvasói közt, a kiknek van kedvencz állatkájok, kutya, macska, madárka. És bizonyosan egyikök sem szeretné, ha valaki azt mondaná róla, hogy kegyetlenül bánik kedvenczével, melyet szeret. Pedig meglehet, hogy mégis kegyetlenkedik, ámbár akaratlanul és csak azért, mert nem tudja, mit kellene tulajdonképen cselekednie.

Ismertem már olyanokat, kik csupa jóakarattól nagy kinokat okoztak ked-

vencz állatkáiknak és utoljára halálukat okozták. Az egyik azzal akart kedvezni kutyácskájának, hogy reggeltől estig tömte mindenféle csemegével, míg végre a boldogtalan állat úgy elhízott, hogy mozogni is alig birt; ha beszélni tudott volna, bizonyosan elpanaszolja mindenféle baját, de így egyszerre csak azon vette észre magát kis gazdája, hogy a kutyácska kimult. Ismertem egy kanári madarat is, melyet egy kis leányka folyton dédelgetett, féltékenyen őrzött a kalitkában és mindenféle jóval táplált; a vége pedig az lett, hogy a madárka belebetegedett, és egy napon felfordult, nem is mozdult meg soha többé. Egy másik ismerősömnök meg szép papagája volt, melyet tulságosan hizlalt, a minék papagájoknál az a következése, hogy valóságos forró lázt kapnak és heveskedésökben erős csőrükkel kitépik saját tollukat, e miatt sokat szenvednek és végre is kimulnak.

A kinek tehát valami kedves állatkája van, mindenek előtt tanulja meg, mikép kell vele bánni, ha jót akar neki.

Leghivőbb társa az embernek a kutya és kevés ház van, a hol ezt az okos, hű állatot ne szeretnék. Hanem sokan bizony rosszul bánnak el vele s a szegény kutya sokat szenved.

Akár gondos házőrző, akár vadász-kutya vagy kisebb fajta eb legyen, mindegyiknek arra van szüksége, hogy egészséges, ne tulságosan sok eledelt kapjon, aztán vizet bőségesen, száraz nyugvóhelyet és kellő szabadságot, hogy kedvére kiszaladgálja magát. Kicsiny kutyákat az ebéd maradékaival lehet táplálni, de nem

szabad nekik halszálkát vagy apró csontot adni, mert torkukon akadhat! A nagyobb csontot pedig már a többi étel után adjuk neki, hogy elrágódjék rajta, a miben nagy öröme telik. Soha sem szabad a kutyának annyit enni adni, a mennyit meg bir enni, mert ebben ez a máskülönb en okos állat nagyon mértéktelen és addig eszik, hogy végre belebetegszik. Nagyobb kutyáknak meleg vízbe áztatott korpakenyér a leg-egészségesebb. De nagynak és kicsinek elég, ha napjában kétszer kap enni; gyakran kell nekik holmi főtt zöldséget is adni, a mi nagyon javára válik egészségöknek. Különösen ügyelni kell pedig arra, hogy a kutyának mindig legyen friss vize és soha se szomjazzék.

Ha azt akarjuk, hogy kutyánk vidám, fürgé legyen, akkor nem szabad örökké fogva tartani, heverni engedni, hanem szabadba kell vinni, hogy szaladgáljon, ugráljon. A kutya nagyon szereti, ha kergetőznek, versenyt futnak vele, lapdát, botot dobnak messzire, hogy utána szaladjon. Az ilyen mozgás után mindig vidámabbak, egészségesebbek s nem hiznak el; a kövér kutya pedig nem is szép állat. Városokban sokfelé azt parancsolja a törvény, hogy az utcán csak szájkosárral járhat a kutya; ezt természetesen meg kell tartani, de ha kiérünk vele a szabadba, mezőre, akkor vegyük le a szájkosarat, mert ezt a szegény állat bizony nem szereti viselni.

Nem olyan hasznos és tanulékony, de azért kedves házi állat a macska is. De hogy a cziczuska jól érezze magát, szintén ügyelnünk kell arra, mit kell igazán javára tennünk.

Legelőször is szabadságot kell neki adnunk, hogy napközben kedvére sétál-gasson. Éjszakára azonban rá kell szoktatni, hogy otthon legyen, mert különben bajba kerülhet. A macska ragadozó vad családból való és még szelid állapotában is szeret elkalandozni, megtámadja a szomszédban a galambduczot és jár mindenfelé, a hol nem szívesen látják. Így aztán könnyen megesik, hogy veszedelem éri, sőt agyon is ütik. Miként a kutyát, úgy a macskát is rendszeren kell etetni, napjában kétszer-háromszor; reggel tejet adunk neki, délben hust és egyebet is, amit csak megeszik, vizre pedig szintén szüksége van.

A cicza rossz hirben áll, hogy szeret tolvajkodni, a mi bizony igaz is. De ha rendszeren tartjuk, mégis leszokik róla. Ha büntetni akarjuk, nem szabad fejére ütni és nem tanácsos kézzel nyulni hozzá, mert karmol és harap és a seb fájdalmas, nehezen gyógyul. Legjobban megtartja emlékében azt, ha kis pálczikával a lábaira ütünk, persze nem valami nagyon, csak épen hogy megérezze. Ha valamiért ilyen büntetést kapott, azt többé nem igen teszi újra.

Általában azt hiszik, hogy a kutya meg a macska nem tudnak együtt megélni; de ez tévedés. Ha uszítgatják egymásra, akkor persze üldözik egymást, mert mindakettőben meg van a hajlandóság a viaskodásra; de össze lehet őket úgy szoktatni, hogy a legjobb barátokká válnak, egy tálból esznek, egy helyen szundikálnak és az erősebb kutya vitézül védi is kis barátját mindenféle veszedelem ellen. Kivált ha egészen fiatalon kerülnek össze

s rászoktatjuk őket, hogy egy tálból egyenek, akkor nagykorukban is jó barátok maradnak s ezzel sok mulatságot szereznek gazdájoknak.

Az sem igaz, hogy a macska, ha jól tartják, nem pusztítja az egeret. Meg fogja biz ő akkor még inkább, mert mulatsága telik a vadászatban. Csak ha tulságosan elhízaljuk, kényeztetjük, akkor válik lustává és nem szeret többé mozogni.

Kedves állatkák a madarak is. A ki galambokat tart, szellős szabad helyen tartsa őket és ne csukja őket kalitkába, hanem engedjen nekik szabadon röpködni. A galamb nem téved el a háztól, sőt ha messzire viszik is, hazajön, annyira szereti otthonát. Eledelnek a mag-féléket szereti, de a kenyérmorzsát is, különösen pedig a tejbe áztatott morzsalékot. A ki gyöngéden bánik velők, azt hamar megszeretik, megismerik sőt egész bizalmasan röpülnek hozzá, még a vállára, kezére is.

Nagyon megszelidül a kedves kis kanári madár is, mely szép dallal fizet gyöngéd ápolásunkért. A kanárit, mely nem a mi éghajlatunk alatt honos, gondosan kell őrizni a hideg ellen, de a szobában nem szabad aztán mindig a szük kalitkában tartani. Mindennap ki kell bocsátani, hogy szabadon röpkedjen a szobában, melynek ablakait természetesen ilyenkor zárva kell tartani. A röpkedésben erősödik, vidámmá válik a kis madár, míg ha folyton a szük kalitkában él, elveszti erejét és utoljára nem is bír röpülni.

Sokan tartanak tengeri nyulacskákat is, de már ezek nem szobába való állatkák. A pajtában, istállóban kell számukra széltől, esőtől védett nyugvó helyet beren-

dezni puha szénából. Friss füvekkel kell őket táplálni, de közben egyéb növényfélével is, a mit csak megesznek, különösen répa fajtával, ha pedig hideg van, meleg tejescskével.

Akármilyen állatkát tartogatunk, mindegyikkel csak úgy boldogulhatunk, ha szeliden bánunk vele. A ki nyersen, durván bánik velök, attól félnek, huzódznak, nem hallgatnak a szavára, mert az állat is érzékeny jóra és rosra egyaránt s emlékszik arra, a mi vele történt. Azt, a ki jól bánat vele, már messziről örömmel fogadja, elébe szalad, hizelkedik neki s az ilyen állatkában aztán igazán örömről lehetnek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVI. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:
„Bogár.“

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Bachrach Fanni és Irma, Szokolovits Iván, Grossmann Ernő, Szűsz Ilona, és Ernő, Burger Hugó, Arany Irén, Politzer Leó, Eleőd Judit, Antal Miklós (kinek az írása? F. b.) Faszó-Moys Marianne, Halasi Viktor, Polónyi Dezső, Györfy Anna, Raditz Olga és Vilmos, Gászner Béla és Aurél, Takách Malvin, Marton Pali, Zsitvay Laura, Geduly Vilma, Leitner Vilmos, Tenner Adél és Oszkár, Flesch Misi, Lázár Nella, Lax testvérek, Hermann Lajos, Novák Anna és Bogdán, Ernst Miklós, Fodor Antal, Novelly Hajnalka, Elsner Aurélie, Szabadi Károly, Hajcsi Barna, Werkner Rikárd, Szász Róbert és Béla, Lázár Gerő, Leovics Ozren, Páll Béla, Túry Erzsike, Csepely Ilona (sajátkezű irást kívánok, F. b.), Borbély György, Grausz Aladár és Róbert, Schwarz Berta és Józsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bokor Andris. Ha a jövő országos kiállításra a fővárosba jössz, látogass meg engem is. Hogy föl lesz-e már akkorára állítva Deák Ferencz emlékszobra, még nem bizonyos. — **Schwartz Berta.** Meg fog jelenni. — „Kis Peti

esete.“ (S. A.) Nem való még a nyilvánosság elé. De, föltéve, hogy a szerző még kis fiúcska, biztató kezdetnek vehető. — „**Tavaszkor.**“ Éretlenség. — **Kubinyi Irén.** Azon keseregsz, hogy Forgó bácsi, akit te annyira kegyelsz, téged nem szeret, mert a te neved »majdnem mindig az utolsó a megfejtők sorában.« A panaszkod igazságtalan. Mi okom lehetne neheztelni rád, aki oly derék leánya vagy? Meg ha volna okom: bizony azt nem oly kicsinyes módon fejezném ki, hogy utolsónak hagyjalak a névsorban. Valakinek csak be kell zárni ugy-e bár? A nevek a szerint közöltetnek, amint kapom a leveleket a postáról. A kis hegyi ibolyaszálát köszönöm. — **Tini néni.** Óvoda, gyermekkert, gyermekiskola, vagy bárminek nevezzük, üres fogalom, ha lélek nem lakik benne. Mi a »gyermekvilágnak« szolgálunk egész általánosságban, s amely óvoda vagy gyermekiskola nem leli meg benne azt, ami céljaihoz talál: akkor vagy a »K. L.« ros, vagy az óvoda nem tudja, mért van a világon. — **Hegyi Gyula.** Intézkedtem. A kiadóhivatal azóta el is járt a dologban. — **Kotzó Margit.** Biz az szegény, hogy a fiúkban olyan gyorsan halt ki a nagy tűz, míg ti híven megmaradtatok szándékotok mellett. Örvendek a sikernek. — **Dorina néni.** Májusban bővebben szólhatunk felőle, ugy értvén, hogy személyesen. Addig is kérjük a jóakarát megtartását irányunkba. — **Frida.** Sz. Fehérvártt igenis voltam, ott egy kedves barátomnál laktam s a várost szépnék is találtam. A dolgozatodat küldheted, mint szokás, bérmentve a postán. De meg fogja-e érni a postabért? Leveled gyermekes hangjából következtetve, nem igen bízom a szindarabodhoz. — **Fodor Irén.** A kedves kis czinege-történetet, a tulságosan bő tájleírások tetemes megrövidítésével, közölni fogom, s annál szivesebben, ha annak a kis rajznak valóság az alapja. Mert amugy, mint valószínű történet, több ízben olvasható a »K. L.« régiebb kötetekben, persze más-más változatban. — **Laczkó Hugó.** Az első csinos és tartalmas strófa után ami következik, nagy silányság. — **Lübek Adél.** Igen jól esett gyöngéd megemlékezésed és nagyon, nagyon köszönöm. — **Tenner testvérek.** Ti is, kedves gyermekek, forró hálára köteleztétek szívemet kedves figyelmetek által. — **Béla bácsi.** Köszönettel vettük. — **Kálazdy Teréz.** Ha nincs kimutatva, nem kaptuk. De majd utána nézünk a postai könyvtben. Utalványnyal vagy levélben jött-e? — **Miskolczy Ida.** Hogy a torontáli levélhordó felakasztotta magát, nem igen érdemes képrejtvényben adni a világ tudtára. — **Deutch Fridika.** A rejtvényeid már rég megjelentek. Előtted másnak is az eszébe jutottak. Az előadások sikerén én is örvendek.

(Vége következik.)